

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1230/2022
17.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ивана Митровског, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 960/20 од 13.07.2022. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 136/22 од 13.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Митровског, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 960/20 од 13.07.2022. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 136/22 од 13.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 960/20 од 13.07.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од месец дана од правноснажности пресуде, а ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Приватни тужилац ББ је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Окривљени је обавезан да приватном тужиоцу надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 136/22 од 13.09.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Митровског, а пресуда Основног суда у Панчеву К 960/20 од 13.07.2022. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Митровски, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни

касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у складу са чланом 488. став 1. КЗ те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Митровски, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и као незаконит доказ означава „фотокопију транскрипта наводног разговора путем смс порука“ између окривљеног и сведока ВВ. По ставу одбране, наведени доказ је незаконит јер у конкретном случају није постојала наредба о претресању уређаја за аутоматску обраду података или опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, па порекло и веродостојност овог доказа, који је супротно члану 405. став 4. ЗКП, достављен у фотокопији, није утврђена.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према стању у списима предмета, у прилогу приватне тужбе ББ поднете против окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, као докази су достављене фотокопије фотографија екрана мобилног телефона (screenshot) са приказом порука увредљиве садржине, које је, према наводима тужбе, дана 14.12.2020. године, у периоду од 09,50 часова до 20,00 часова, окривљени послао на број мобилног телефона своје бивше супруге ВВ, вређајући приватног тужиоца ББ.

Врховни касациони суд, обзиром на претходно изнето, налази да одредба члана 152. став 3. ЗКП није повређена обзиром да се она односи на претресање уређаја за аутоматску обраду података или опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи окривљеног. У конкретном случају, није вршено претресање мобилног телефона окривљеног већ су суду достављени подаци добијени фотографисањем екрана мобилног телефона сведока ВВ, којима се поткрепљују наводи приватне тужбе, па се питање њихове веродостојности разматра у доказном поступку. Указивање на пресуду Врховног касационог суда Кзз 1344/2019 од 19.12.2019. године, не може се уподобити конкретном кривичном поступку, јер се ради о различитој процесној ситуацији.

Из списка предмета прозилази да су на захтев првостепеног суда, предузећа за телекомуникације „Телеком Србија“ ад и „Telenor“ доо, доставила листинге оствареног одлазно-долазног телефонског саобраћаја и порука на дан 14.12.2020. године за бројеве мобилних телефона окривљеног АА и сведока ВВ, у које је суд извршио увид током доказног поступка, током ког је, између осталог, извршио увид и у фотокопије

фотографија екрана мобилног телефона телефона ВВ, а коју је испитао у својству сведока.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да исправа сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице које се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2).

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП прописано је да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин, а у ставу 4. истог члана да се, веродостојност садржаја исправе, осим исправе из става 2. овог члана, утврђује извођењем других доказа и оцењује у складу са чланом 16. став 3. овог законика.

Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је суд у току доказног поступка фотокопије фотографија екрана мобилног телефона ВВ, извео као писани доказ, то наведене фотографије, односно фотографије истих по ставу овог суда, представљају исправе које су подобне да се користе у кривичном поступку, а веродостојност истих суд је утврђивао и ценио у контексту осталих изведених доказа по слободном судијском уверењу. У том смислу, чињеница да су наведене исправе суду достављене у фотокопији, сама по себи, не чини наведене исправе незаконитим доказом обзиром да одредба члана 139. став 1. и члана 405. став 4. ЗКП, не прописују да суд као доказе може искључиво користити исправе у оригиналу, па самим тим, у кривичном поступку није искључена могућност коришћења фотокопија исправе.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да побијане пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано указује у поднетом захтеву браниоца окривљеног, адвоката Ивана Митровског.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже оспоравањем доказаности предмета приватне тужбе, указујући тако на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, коју Врховни касациони суд није разматрао обзиром да не представља разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Митровског, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић